

18 Σεπτεμβρίου 2014

Απόχρωση χαρμολύπης απο την Ίμβρο

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Σχοινούδι

Το τοπίο ερειπωμένο και σκοτεινό ανέδυε μυρωδιές περίεργων αιώνων. Παράξενα ακούσματα άφηναν τα σοκάκια, που βαστούσαν κάτι από το καθημερινό και το άγριο των ανθρώπων, σαν τα προσπερνούσα με τα σανδάλια της ξεγνοιασιάς μου. Ακίνητοποιημένη σε ασπρόμαυρο φόντο αιμάτων τη μνήμη κι ύστερα σύρθηκα σε ρημάγματα και πληγές και λάσπες, ώσπου ν' ακούσω τους πρώτους ψιθυρισμούς να βουίζουν καταμεσής των πρώτων συν/κινήσεων. Και πώς οι λέξεις μου έβρισκαν σ' αυτόν τον τόπο τη θέση τους στο διπλό καθρέφτισμα της ζωής και του θανάτου!

Σπίτια πονεμένα που κρύβανε ατελείυτητες χαρές μπολιασμένες με λύπες, επειδή το καθετί υπάρχει μέσα στην απόχρωση της χαρμολύπης. Αγριοκάτσικα ξεπρόβαλαν από τα άδεια παραθύρια θηλάζοντας τις ηλιοστάλες του καλοκαιριού, κι εγώ προσπαθούσα να συγχρονιστώ με το σφυγμό του καιρού, να καταλάβω πώς τελικά καλείται να πορευτεί ο ξεριζωμένος άνθρωπος, ή πού τελικά ανήκει ο άνθρωπος που συνεχίζει τη ζωή από εκεί όπου ο άλλος την αφήνει ή από εκεί όπου δεν απέμεινε ζωή. Σκελετωμένες γάτες επιβράδυναν το βήμα μου τσαλακώνοντας το φουστάνι των φοιτητικών μου περιπλανήσεων, όπως τσαλακώθηκε βίαια άλλοτε η μοίρα των ανθρώπων. Θρύμματα χρόνου, αρμπαρόριζα και λίγη ρίγανη μάζεψα, ευλαβικά να φυλώ ό,τι ελάχιστο αγάπησα περισσότερο, γιατί ούτε μπορώ να κοιμίσω μέσα μου τις απελθούσες στιγμές και όλη την αλήθεια που φέρουν, αλλά ούτε μπορώ να στέκομαι παθητικά κι ας έχω την νοσταλγία της πατρίδας καρφωμένη στο βλέμμα.

Αποχαιρέτησα το Σχοινούδι, που κάποτε άνθιζε σα γιασεμί στο μικρό μπλε νησί, με τη βεβαιότητα της ελπίδας ότι σ' εγκαταλελειμμένο τοπίο δεν μπορείς παρά να στέκεσαι με το φως που φέρεις απλώνοντας ηλιοφόρους ουραμούς στα σκοτάδια του τώρα, για να μπορεί το μέλλον ν' αποκτήσει ένα βαθύτερο χαμόγελο.

(Τώρα πια το ξέρω· φεύγω για να επιστρέφω.)